

ANGELIKA SCHWARZHUBER

▼
**HLAVNĚ ZACHOVAT
CHLADNOU HLAVU**

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Blanvalet Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency
Translation © Iva Kratochvílová, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu ZIEMLICH HITZIGE ZEITEN
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Blanvalet,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München,
přeložila Iva Kratochvílová
redakce Hermína Vojtěchovská
obálka Emil Křížka
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-373-4

Pro Jasmin a Caroline a pro Ramonu

I bláznivě pestrý patchwork může dobře fungovat.

KAPITOLA 1

Kapky potu na mém čele dnes výjimečně nesouvisely s obtížemi přechodu. Byla jsem prostě jenom k smrti vyděšená.

Smím jako matka řidičky-začátečnice zavřít oči, dokud nedojedeme do cíle? Neexistují na to nějaké předpisy od úřadu, který vydává řidičské průkazy?

Opravdu jsem si umínila, že zůstanu uvolněná a v pohodě. Ale teď jsem v duchu úpěnlivě prosila svou dceru, aby mě nechala vystoupit. A už jsem taky pochopila, proč Emma udělala jízdy až na třetí pokus. Dnes. Přesně před půl hodinou. Ještě u snídaně jsem hlasitě nadávala na učitele v autoškolě, který mou dceru přinutil absolvovat víc praktických lekcí jízdy, než mohl unést můj rozpočet. Ale teď jsem se mu v duchu omlouvala. Co kdybych mu zavolala a zeptala se, jaké prášky bere, aby jeho nervy zvládly takovou zátěž. Přesně ty bych totiž chtěla taky! Dvojitou dávku!

Proč sakra dovolil zkoušejícímu, aby Emmě vydal řidičák? Řidičský průkaz v sedmnácti! Koho napadla taková volovina? Pro naši generaci to přece bylo možné až od osmnácti. A jakmile jsme prolezli, vozili jsme jediné kamarády a spolužáky. Nebo nějaké stopaře, které jsme večer nabrali cestou na diskotéku nebo na rockový koncert. Rozhodně jsem si nevzpomínala, že by se naši rodiče nechali od nás vozit, pokud to nebylo naprosto nutné. Když jsme někam jeli jako rodina, za volantem vždycky seděl můj otec. Až

na ty vzácné případy, kdy se trochu víc napil. Potom – ale teprve tehdy – to směla zkusit moje matka. Věťami jako „Víš, že existuje i čtvrtá rychlost, Míno? ... Jestli ještě trochu zpomalíš, začneme couvat... Když Bůh rozdával talent na řízení, ty jsi nejspíš byla zrovna v kurzu vaření...“ ji otec přiváděl k šílenství. Až jednou, uprostřed noci, docela vy-nervovaná zaparkovala auto u telefonní budky a zavolala taxi.

„Jestli chceš to auto najít zítra ráno v garáži, okamžitě si přisedneš do taxíku!“ pohrozila mu tónem, který jsme od ní s mou sestrou Moni do té doby nikdy neslyšely. „Poje-deme za tebou.“

S otevřenou pusou jsme sledovaly, jak otec celý rudý opravdu nasedá do taxíku.

Následující tři dny spolu nepromluvili ani slovo. Čtvrtý den se pohádali tak hlasitě, že si naši sousedé připadali jako v první řadě kina – jenom bez obrazu. Poté překvapivě zavládl mír. A od té doby se otec, když byla matka za volan-tem, zdržoval komentáře. Tedy aspoň většinou.

„Představ si, mami, byla jsem jediná, kdo to dneska zvládl. Všichni ostatní vyletěli,“ vytrhla mě Emma ze vzpomínek.

„Jsem na tebe ohromně hrdá,“ slyšela jsem se a radši si ani nepředstavovala, jak asi řídili ostatní kandidáti. Nená-padně jsem se začala prohrabovat v kabelce na klíně a hle-dat neškodné bylinné pastilky na uklidnění, které nosím pořád s sebou. Ale když jsem je konečně našla, zarazila jsem se. Než začnou účinkovat, budeme už dávno doma – nebo v nejhorším případě mrtvé.

Ne tak moc vlevo! chtělo se mi vykřiknout. Emmě se však nějakým zázrakem podařilo vyhnout zpětnému zrcátku pro-tijedoucího vozidla. Pomalu jsem vypouštěla mimoděk zadržovaný nádech. *Uklidni se, Anno, uklidni se!* opakovala jsem si.

Zkoušela jsem si vzpomenout, jaké to bylo, když jsem takto poprvé jela se svou starší dcerou Leonií, které jsme všichni říkali Leo. Měla jsem snad tenkrát pevnější nervy? Většinou s ní ale jako mentor jezdil její otec. Tehdy, před osmi lety. Když jsme ještě nebyli s Haraldem rozvedení.

Po očku jsem se podívala na Emmu. Byla tak neuvěřitelně hezká, se světle šedýma očima, které měla bohužel příliš výrazně orámované černou oční linkou. Tmavě hnědé, po pás dlouhé vlasy si dnes zapletla do volného copu, a vypadala tak ještě mladší, než byla. *Příliš mladá na to, aby sama řídila auto.* Připadalo mi jako včera, když se proháněla na červeném odrážedle sem a tam po příjezdové cestě. Nebo když jsme spolu jezdily v elektrickém autíčku na autodromu při podzimních pivních slavnostech v Rosenheimu. Jak byla pyšná, když se pořád šikovně vyhýbala svému otci a Leo, aby do nás nemohli narazit. „Bude z tebe prima řidička,“ chválila jsem ji tehdy. Teď už jsem si tak jistá nebyla.

„Nemám tě zavézt do supermarketu, mami?“ zeptala se Emma dychtivě a vjela na kruhový objezd tak prudce, že auto tak tak vybralo zatáčku. Přisedla jsem si ruce pod stehna, abych mimoděk nesáhla po volantu nebo nezatáhla ruční brzdu.

„Už jsem všechno nakoupila,“ vymáčkla jsem ze sebe.

„Škoda...“

„Hm.“

„Mohly bychom si zajet do Rosenheimu na zmrzlinu,“ navrhla Emma po chvíli.

„Někdy jindy,“ odmítla jsem rychle. „Musím se vrátit do práce.“ *Jestli to přežiju!*

„Oukej. Tak se zeptám babičky,“ řekla dcera, pustila hlasitěji rádio a šlápla na plyn, aby stihla projet křižovatkou, než na semaforu naskočí červená. Málem se mi zastavilo srdce a ptala jsem se sama sebe, jestli to byl vážně tak dobrý nápad, nechat svou matku zapsat jako další Emminu mentorku.

„Poslouchej,“ začala jsem opatrně. „Víš, že babička je někdy dost ustrašená. Možná bys mohla pro začátek jezdit trochu pomaleji, když bude s tebou.“

„Vždyť jezdím jenom tak rychle, jak smím,“ odsekla Emma podrážděně. Poslední dobou brala skoro každé moje slovo jako kritiku – nejenom při řízení.

„Člověk přece nemusí jezdit tak rychle, i když smí!“ Nemohla jsem si pomoci.

„Chceš, abych způsobilá nehodu?“ vyjela na mě Emma. „To se totiž může stát, když někdo řidiče pořád znejišťuje.“

„Ale já...“ začala jsem, nakonec jsem si však svůj názor nechala pro sebe. Nemá smysl se s ní teď hádat. A vlastně jsem jí ani nechtěla domlouvát, chtěla jsem jenom celá a zdravá vystoupit z auta.

„Kam vlastně jedeš? Měly jsme odbočit doleva,“ řekla jsem místo toho.

„K Janě.“

„Jaké Janě?“

„K Janě. Té nové!“

„Aha,“ řekla jsem a matně si vybavovala, že Emma vykládala o nějaké dívce, která s ní chodí do školy teprve od minulého pololetí a se kterou se spřátelila.

„A co chceme u té ... Jany?“

„Vyzvednu jí baskytaru, aby se s ní dnes večer nemusela na zkoušku kapely tahat na kole,“ vysvětlila mi Emma ochotně. *Aha!*

Moje dcera s několika kamarády založila před pár měsíci kapelu Crazyblubb, byla v ní zpěvačkou, a od té doby se z našeho sklepa dvakrát týdně linou podivné hlasité zvuky.

„Baskytaru? Copak Jannik už s vámi nehraje?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Od té doby, co si pořídil přítelkyni, nemá vůbec na nic čas. Navíc se musí pořád učit.“

„A přesně to bys měla dělat i ty, slečinko! Za týden vám začínají maturitní písemky!“

Emma se zdržela komentáře, vyhodila blinkr a zaparkovala – mírně nakřivo – před dvojdomkem s malou, trochu zanedbaně působící předzahrádkou.

„Hned jsem zpátky,“ řekla a vystoupila.

Cítila jsem, jak napětí v mém těle okamžitě povolilo. Alespoň první etapu jsme přežily ve zdraví a těch posledních pár kilometrů domů snad už taky zvládneme.

Emma zazvonila u domovních dveří, které se okamžitě otevřely, a zmizela, aniž jsem mohla zahlédnout její kamarádku.

Vytáhla jsem z kabelky telefon a poslala přes WhatsApp zprávu dosud neinformovaným členům naší rodinné skupiny, kterou kromě mne tvořily moje matka, Emma a Leo: *Emma má řidičák!*

Moje matka zjevně toužebně čekala na zprávu, protože netrvalo ani deset sekund a poslala sérii smajlíků se srdíčkovými očima a palcem nahoru. Milovala mobil, který jsme jí dali k pětasedmdesátým narozeninám, a několikrát denně nás teď bombardovala duchaplnými průpovídkami, videi a rádoby vtipnými fotkami koček.

Jen o málo později se ozvala i Leo: *Super, ségra!*

Vzápětí mobil zazvonil.

„Ahoj, Leo,“ pozdravila jsem svou starší dceru.

„Ahoj, mami. Volala mi ta dekoratérka. Chce se s námi zítra odpoledne sejít kvůli svatební výzdobě.“

„Zítra? Ale já myslela, že to bude až příští týden?!“

„Něco jí do toho přišlo. Bůhví co. Ty ale můžeš, vid’?“ Její hlas zněl naléhavě jako pokaždé, když šlo o organizaci svatby, která se má konat za šest týdnů.

„Jo, jasně,“ řekla jsem a v duchu jsem si povzdechla. Kurz jógy v mém odpoledním volnu přece není zas tak důležitý.

„Super! A mami...?“

„No?“

„Mohla bys zavolat tátovi? Ráda bych tam měla dvojčata jako malé družičky.“

„Já? Proč mu nezavoláš...“

„Vždyť je tak těžko k sehnání,“ skočila mi do řeči. „A já už nevím, kde mi hlava stojí. Moje diplomka, svatba... Ještě štěstí, že toho můžeš tolik udělat za mě, mami. Jsi miláček. Pusu! Uvidíme se zítra.“

A zavěsila.

No výborně! Teď se budu muset zeptat svého bývalého manžela, jestli by jeho tříleté dcery mohly na svatbě rozsy-pávat květinčky. Protože je opravdu pořád těžko dosažitelný, bude lepší promluvit si rovnou s Karlou, jeho druhou ženou, kterou si vzal už rok po našem rozvodu.

Zrovna jsem jí chtěla zavolat, když jsem uviděla Emmu vycházet z domu s kytarovým pouzdrem. Strčila jsem mobil do kabelky. Odložím ten hovor na dnešní večer. Emma uložila nástroj do kufru našeho Opelu Corsa, pak nasedla a nastartovala. Nejdřív dala vzorně blinkr, po pohledu do bočního zrcátka se krátce ohlédla a pak se rozjela.

„Výborně,“ pochválila jsem ji.

„No to je toho!“

Povzdechla jsem si. Člověk jí vážně nikdy nevyhoví. Potom mě konečně dovezla domů.

S úlevou jsem zjistila, že matka není doma. Úplně jsem zapomněla na její kanastové odpoledne. Jednou dvakrát týdně se s kamarádkou Gundi scházejí u našeho souseda Karla Obermeiera na rozšířený karetní kroužek. Emmin výlet do Rosenheimu tak pro dnešek padá. *Díky bohu!* Přesto by Emma možná dokázala babičku přesvědčit, aby se spolu aspoň kratičce projely, až se vrátí. Jelikož jsem matku nechtěla nechat hned první den snášet vnuččino řidičské umění, na

které si budeme ještě muset zvyknout, předstírala jsem, že musím autem zajet do práce.

„Proč si nevezmeš kolo?“ brblala Emma zklamaně.

„Protože... protože potom musím ještě něco vyřídit,“ řekla jsem vyhýbavě. A hned jsem popadla kabelku a klíče od vozu a utekla z domu, než si mě Emma omotá kolem prstu a auto na mně vyškemrá.

Když jsem dorazila do stomatologické ambulance, seděla moje zaměstnavatelka Zoe na pohovce ve velkém předpokojí, který sloužil i jako čekárna, a listovala v jednom z drahých lesklých časopisů, které měly pacientům zkrátit čekání.

„Už jsi tady?“ zeptala jsem se na to, co bylo očividné. Obvykle ale přicházela až těsně před začátkem večerních ordinčních hodin.

„Byla jsem u daňového poradce a už nemělo cenu chodit domů,“ vysvětlila Zoe a zakousla se do jablka.

Zoe převzala praxi svého strýce tady v Prienu u jezera Chiemsee před devíti lety. A s ní i veškerý inventář – včetně mě. Zpočátku jsem nevěděla, jestli zvládnu práci pro lékařku, která je skoro o deset let mladší než já. Ale ona oceňovala mé zkušenosti, a tak jsme celkem rychle vytvořily sehraný tým.

Uložila jsem si kabelku pod psací stůl v recepci.

„Není ti nic? Jsi nějaká bledá,“ poznamenala Zoe.

„Emma udělala řidičák.“

„Aha!“ Přikývla.

Přestože sama děti neměla, Zoe okamžitě pochopila, co tahle věta znamená. V okruhu jejích přátel jsem nebyla jediný rodič s řidičským nováčkem.

„No, musíš to vydržet.“

„Já vím. Ale s Leo mi to tenkrát nepřišlo tak hrozné,“ vyslovila jsem, co se mi předtím honilo hlavou, a posadila se vedle ní na pohovku.

Zoe se zasmála.

„Nepřišlo tak hrozné? Vzpomínám si, že mi tenkrát Harald vyprávěl, jak jsi vyděšená... Sakra!“

Vstala a já předstírala, že jsem neslyšela, co právě řekla.

Přesně v tom momentě to znovu začalo. Jako by někdo na plné pecky zapnul topení. Měla jsem pocit, že se mi během pár sekund rozžhvil obličej a krk a pak mi na čele, tvářích a na nose začaly vyskakovat drobné krůpěje potu. Celé to trvalo sotva minutu, ale i tak byly ty návaly nepříjemné a pokaždé mě trochu vyvedly z rovnováhy. Rychle jsem popadla jeden z časopisů a začala jsem se ovívat.

„Omlouvám se, Anno,“ řekla Zoe a zatvářila se nešťastně.

„Pro mě je to vyřízené, Zoe,“ řekla jsem. Dál jsem se nerozebírala, protože v tu chvíli přišla Oxana.

K mým úkolům v ambulanci patřilo asistovat Zoe při vyšetřeních a zákrocích, vysvětlovat našim pacientům, jak si mají správně čistit zuby, uklidňovat bojácné děti – a někdy i dospělé, odstraňovat zubní kámen a postarat se o čistotu nástrojů. Oxana zodpovídala za evidenci a veškeré administrativní záležitosti. Tu a tam zaskočila i v ordinaci, když jsem tam výjimečně nebyla já. To se ale prakticky stávalo jen zřídka.

„Krásné odpoledne, paní doktorko, Anno,“ řekla a nikdo, i kdyby ji neznal, nemohl přeslechnout akcent prozrazující její ruské kořeny.

„Ahoj, Oxano,“ řekly jsme se Zoe současně.

Pětadvacetiletá zaměstnankyně s tváří anděla a tělem tanečnice z burlesky hodila na stůl reklamní noviny, které zřejmě vylovila ze schránky. Pak se posadila ke stolu v recepci, několika pohyby si svázala blondaté kadeře do drdolu, načež zapnula počítač a otevřela kalendář s objednanými pacienty. To vše dělala s elegancí, jaké svého času nedosahovala ani krasobruslařka Katharina Wittová. Od

té doby, co k nám Oxana před dvěma lety nastoupila, se rapidně zvýšil podíl mužských pacientů.

Zoe mezitím zmizela v ošetrovně číslo 2 a já zašla do skladovací komory a převlékla se do pracovního oblečení. Když jsem se vrátila do čekárny v bílých kalhotách a šerťákové tunice s vyšitým rozesmátým zubem – logem naší ambulance, na pohovce už seděla jedna pacientka a listovala v reklamních novinách.

„Dobrý den, paní Fischerová,“ pozdravila jsem vlídně starou dámu, která se dobře znala s mou matkou.

„Nazdar, Anno,“ řekla a posunula si na nose brýle na čtení. „Jak se má Mína?“

„Jó, má se dobře, děkuji za optání.“

„Pozdravuj ji. Brzy se za ní zastavím s pár věcmi na přešití.“

„Vyřídím jí to, paní Fischerová.“

Moje matka byla švadlena. A přestože byla už dávno v důchodu, přilepšovala si k němu občasným šitím pro své známé.

Vydala jsem se k ošetrovně číslo 1 a při tom jsem koutkem oka zahlédla obrovský titulek na první stránce těch reklamních novin: *Mezinárodně uznávaný filmový skladatel se vrací – Jo Ranke zpátky na Chiemsee.*

Na fotce pod nadpisem se do fotoaparátu zářivě usmíval člověk, o kterém jsem sice věděla, že je mu 52, ale vypadal mnohem mladší.

Zastavila jsem se, protože najednou jsem měla nohy jako z třaslavého želé! *Jo? Jo se vrací na Chiemsee? Jo! Moje první velká láska.*

KAPITOLA 2

„Anno, můžeš prosím přijít za mnou?“

Mezi dvěma pacienty mě Zoe odvolala z ošetrovny do kuchyňky a ustaraně se na mě zadívala.

„Mrzí mě, že jsem předtím zmínila tu záležitost s Haraldem. Ale...“

„Ale houby!“ přerušila jsem ji a mávla rukou. „To, že jsi s ním spala, jsem ti už dávno odpustila.“ Vzhledem k tomu, že se vrátil Jo, byl pro mě můj nevěrný exmanžel vážně dost nepodstatný.

„Jednou! A byla jsem opilá!“ upřesňovala Zoe snad po sté, jak to bylo.

„To je v pořádku, Zoe. Nebyla jsi přece jediná.“ Už jsem to dokázala brát s humorem. Tenkrát její přešlap mezi námi samozřejmě vyvolal pořádné napětí. Málem jsem podala výpověď. Zastavily mě ale dva důvody.

Za prvé: Pravděpodobnost, že ve 40 letech rychle dostanu ve svém městě rovnocennou práci, byla poměrně nízká. Zvlášť s perspektivou, že ze mě brzy bude matka samoživitelka. Protože jak se ukázalo, Zoe byla jen špičkou ledovce.

Za druhé: Zoe to celé neuvěřitelně mrzelo. Za týden zhubla skoro čtyři kila. Když nakonec dostala při čištění kořenového kanálku takový záchvat pláče, že jsme musely vyžděšeného pacienta odeslat ke kolegovi, odvedla jsem Zoe domů do jejího elegantního třípokojového bytu. Tam mě zoufale

prosila, abych jí odpustila a neodcházela z práce. Po dvou lahvích ryzlinku a polovině lahve vaječného koňaku jsem jí konečně udělila rozhrěšení. Vzhledem k mimořádným okolnostem jsem bez okolků přijala, že mi zvýšila mzdu a nabídla týden dovolené navíc. Kromě toho jsme si svatovsate slíbily, že o tom nikomu neřekneme, aby před lidmi nevypadala jako cizoložnickova coura – a já jako ubohý podváděný pitomec. Už se rozednívalo, když jsem odjížděla taxíkem domů s pevným předsevzetím, že Haralda pošlu do háje. Jenomže mě předběhl. Jeho půlka skříně byla prázdná a na mém nočním stolku ležel lístek: *Promiň, Anno, je mi to líto*. Za víc slov jsem mu nestála.

„Tak co je s tebou, Anno?“ vytrhla mě Zoe z myšlenek.
„Takhle nesoustředěnou tě vážně neznám.“

„Nic.“

Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě si mě prohlížela.

„Nic? Málem jsi paní Fischerové strčila odsavač slin do nosu!“

„Promiň... nějak mi to sklouzlo,“ pokoušela jsem se o omluvu.

„Dvakrát?“

Rozpačitě jsem pokrčila rameny.

„Už se to nestane.“

„Jestli tě něco trápí...“

„Fakt ne,“ přerušila jsem ji a snažila se, aby to znělo normálně. Nakonec mi to uvěřila.

„No dobrá, tak jdeme pracovat.“

O čtyři hodiny později jsem doma zajížděla do garáže a neměla ani ponětí, jak jsem přečkala pracovní dobu. Jo se mi neustále vkrádal do myšlenek a jen s nejtěžšími obtížemi

jsem se soustředila na svou práci, abych už neudělala žádnou chybu. Přitom jsem si až do dnešního dne na Joa dávno ani nevzpomněla. No, dávno, to je možná trochu přehnané. Vlastně se mi o něm nedávno zdálo. Což se od té doby, co jsem single, stávalo častěji a připouštím, že to bylo trochu divné. Vždyť je to přece jen dobrých třicet let, co jsem ho viděla naposled. Ale z nějakého důvodu jsem na Joa nikdy nedokázala zapomenout. Nejenže mě připravil o panenství, ale k tomu mi navíc zlomil srdce.

Když jsem vystupovala z auta, uslyšela jsem z otevřeného sklepního okénka různé hudební nástroje, pokoušející se společně zahrát nějaký song. Zjevně se jim to moc nedařilo. Basy duněly, elektrická kytara s kvílením hledala správné tóny a do toho rachotily bicí. Když jsem došla k domovním dveřím, Emma začala zpívat a teď jsem konečně tu písničku poznala: *Smells Like Teen Spirit* od Nirvany.

Ještěže nemáme žádné přímé sousedy, kteří by se mohli rozčilovat nad hlasitou hudbou. Náš domeček stojí uprostřed velké zahrady plné ovocných stromů a keřů a se zeleninovým záhonem, o který se s velkou vášní stará matka. A moje matka – no, naštěstí už moc dobře neslyší, takže ji to v přístavku, kde si zařídila malou garsonku, tolik neruší. Nebo si aspoň zatím nikdy nestěžovala.

„Ale co, jen ať si mládež klidně muzicíruje,“ řekla, když Emma požádala o přeměnu jedné místnosti ve sklepě na zkušebnu. „Když budou dělat muziku, aspoň je nebudou napadat žádné hlouposti.“

Odemkla jsem vchodové dveře a Conny, naše černá kočka, kolem mě jako blesk vystřelila do zahrady.

Zřejmě není zrovna velký fanoušek hudební skupiny Crazyblubb. Ani Nirvany.

Zašla jsem do obytné kuchyně a postavila si vodu na čaj. Mnohem raději bych si dala šálek dobré kávy. Ale tu teď můžu pít nejpozději krátce po poledni, jinak bych v posteli marně probděla půl noci.

Povzdechla jsem si. Dřív mi kofein ani v noci vůbec nevadil. Jenomže teď – pár měsíců před mými padesátými narozeninami – bylo čím dál víc věcí, kterých jsem se musela vzdát nebo které mě omezovaly: z prosecca mě obvykle bolela hlava, po tučném jídle páčila žába a příliš dlouhé sezení mi způsobovalo bolesti zad, které jsem dokázala zahánět jen důsledným cvičením jógy. I když jsem byla jakžtakž fit, moje tělo mi čím dál víc kazilo náladu. A to se mi vůbec nelíbilo.

Usedla jsem ke kuchyňskému stolu s čajem a reklamními novinami, které jsem si přinesla z ordinace, a nasadila si na nos čtecí brýle. Další nutné zlo, které jsem ještě nedávno nepotřebovala. Brýle jsem teď měla skoro v každé místnosti, abych je nemusela pořád hledat. Konečně jsem si mohla v klidu přečíst článek o Joovi. Kromě toho, že se nastěhoval do domu po své nedávno zesnulé matce přímo u jezera, jsem se také dozvěděla, že má za sebou rozvod.

Takže je single! blesklo mi hlavou, i když to nemusel nutně být správný závěr. Nemá už třeba novou přítelkyni? Ale kdyby tomu tak bylo, určitě by to v novinách napsali. Najednou se hormony, o kterých jsem ani netušila, že je v sobě ještě mám, roztančily s lahví piva kolem plápolajícího táboráku a prozpěvovaly hit Pointer Sisters *I'm So Excited*. Polkla jsem. Copak zpráva o Joově návratu skutečně stačí, aby mi tak prudce stoupla tepová frekvence? Nebo si mám urychleně nechat zase jednou zkontrolovat krevní tlak?

Ve věku, kdy se při každém nákupu tamponů zamýšlíte, jestli to není poslední balení, které v životě vložíte do vozíku, mě muži nějak přestali zajímat.

Vlastně vždycky jsem se trochu posmívala zběsilým snahám Zoe a mé nejlepší kamarádky Ilony, najít si vhodného partnera. Jako pracující matka-samoživitelka s dvěma dcerami, kočkou a vlastní matkou v domě jsem toho měla takřka jíc na hrbu už tak dost. Nepotřebovala jsem ještě i chlapa, který by se mi pletl do výchovných problémů, snažil se mi vnutit jiný životní styl nebo mě hlasitým chrápáním okrádal o noční spánek pro krásu. A navíc jsem od rozvodu s Haraldem ani nepotkala muže, který by mě třeba jen náznakem zaujal. A abych byla úplně upřímná, od té doby se také nikdo nezajímal o mě. Rozhodně ne vážně. No dobře. Tak snad kromě RONALDA, španělského šéfkuchaře v mé oblíbené italské restauraci *Dolce Vita* hned za rohem. RONALDO kouzlil na mé pizze květiny z plátků salámu a oliv a citrónovou zmrzlinu, kterou jsem si občas dopřávala jako dezert, poléval obzvláště velkou dávkou limoncella. Byl opravdu milý a vůbec nevypadal špatně. Mělo to však háček – a ten se jmenoval GERDA. GERDA byla jeho manželka, známá svou temperamentní povahou. Už jen z toho důvodu RONALDO samozřejmě nepřicházel v úvahu.

Hladina hluku ze sklepa se zvýšila. Jakási svérázná interpretace jedné písničky od Coldplay, jejíž název mě zrovna nenapadal. Podívala jsem se na kuchyňské hodiny. Třičtvrtě na devět. Ještě patnáct minut. To byl časový limit, který jsem s Emmou vyjednala pro zkoušky během týdne.

Došla jsem k lednici a vyndala zbytek těstovinového salátu od oběda, krátce jsem se zamyslela a pak jsem ho zase vrátila nazpět. I když jsem už celé hodiny nic nejedla, neměla jsem vůbec hlad. Což mě trochu překvapilo. Protože normálně bych mohla jíst vlastně pořád.

„Neviděla jsi někde Conny?“

„Mami, tys mě ale vyděsila!“

„Omlouvám se. Ale ta kočka tu už zase není.“

„Conny je na zahradě.“

„Kde?“

„Na zahradě,“ řekla jsem trochu hlasitěji. „Potom ji pus-
tím dovnitř.“

„Díky. Poslyš, může si Emma vzít zítra auto?“ zeptala se.
„Proč?“

„Mohla by mě zavést do zahradnictví a pak na hřbitov.
Nutně tam potřebuju zasadit něco nového.“

Polkla jsem. *Opravdu mám ty dvě nechat jezdit samotné?*

„To přece můžu udělat já,“ navrhla jsem.

Zasmála se.

„Ty? S tvým vztahem k rostlinám?“

V duchu jsem si povzdechla. *A to jenom proto, že tu a tam
zapomenu zalít kytky.*

„Radši to udělám sama,“ dodala, než jsem stačila cokoliv
namítnout. „A Emma bude určitě ráda, že může řídit.“

„Když myslíš,“ vzdala jsem to nakonec.

Moje mladší dcera teď má řidičský průkaz a musí získat
praktické zkušenosti. Měla bych tedy překonat svůj strach.
Nějak.

Matka mi položila ruku na rameno.

„Neboj. Dohlídnu na ni, aby nejela moc rychle,“ řekla
a chlácholivě mě stiskla. „V nejhorším případě se teatrálně
chytím za srdce – něco takového vždycky pomůže.“

Musela jsem se zasmát, dokud mi nedošel celý význam
této poznámky.

„To jsi ale dost často dělala i se mnou,“ řekla jsem.

„No právě – a vždycky to pomohlo.“

„Mami!“

„No co? Lepší než jakékoli diskuse, ne?“

Zdržela jsem se odpovědi.

„Jestli máš ještě něco na žehlení, můžeš mi to dát!“
nabídla mi. Od té doby, co od sestry dostala stolní mandl,
starala se i o naše věci.

„Momentálně ne, díky.“

Obdivovala jsem matčinu energii. Nejenže udržovala v pořádku svoji domácnost, naši zahradu i část hřbitova a šila pro známé, pomáhala také několika svým kamarádkám, které už kvůli věku nebyly tak zdatné, a mimoto zpívala v pohřebním sboru. Práce a účast na místním společenském životě ji udržovaly v kondici.

„Kdo odpočívá, rezaví,“ to byla její mantra. A zřejmě na tom starém rčení skutečně něco bylo. Pořád měla dobrou postavu a většina lidí si myslela, že je mnohem mladší. Její styl oblékání byl navíc modernější než u leckteré čtyřicátnice. I když náš společný život nebyl bez konfliktů, byla jsem ráda, že se po mém rozvodu nastěhovala k nám do garsonky, kterou Harald předtím využíval jako kancelář. Mohla jsem tak bez problémů dál chodit do práce a věděla jsem, že matka se o mé dcery dobře postará.

Vrhla pohled na noviny a přistoupila blíž.

„To je přece Rankeovic Josef,“ řekla s přimhouřenýma očima a sáhla po novinách. „Ten muzikant, že?“

„Je to skladatel, mami. Píše filmovou hudbu.“

„No vždyť říkám. Dobře si na něho pamatuju. Chodil do třídy s Moni,“ prohlásila.

„Přesně tak.“ Nic víc jsem k tomu nedodala. Kromě mé nejlepší kamarádky Ilony o mém dobrodružství s Joem nikdo nevěděl. A tak to mělo zůstat.

„Vypadá teď líp než tenkrát. Myslíš, že má lifting?“ zeptala se.

„Ale no tak, mami. Rozhodně ne.“

Podívala se na fotku pozorněji.

„Hm. Nebyla bych si tím tak jistá. V dnešní době si to nechávají dělat i muži.“

Jen jsem pokrčila rameny a napila se čaje, který mezitím vystydl.

„Nebyl by to mužský pro tebe, holka?“

„Pro mě?“ Krátce jsem se zasmála a ucítila jsem, jak se mi do tváří valí horko, které tentokrát nemělo nic společného s přechodem. „Jak tě mohla napadnout taková pitomost?“

Než mi mohla dát odpověď, která mě skutečně zajímala, vešla do kuchyně Emma. A teprve teď jsem si uvědomila, že se sklepa už nic neozývá. Otevřenými dveřmi jsem viděla Robina a Farida, další dva členy kapely, kteří mi rychle zamávali a rozloučili se.

„Ahoj, babi... Mami, může Jana u nás o víkendu přespat?“

„Tenhle víkend? To není dobrý nápad. Musíš se přece učit na maturitu.“ Už mě opravdu děsně štválo, že jí to musím pořád připomínat.

„Právě proto by měla spát tady. Můžeme společně dělat cvičení z matiky.“

Její tón mi napovídal něco jiného. Přesto jsem souhlasila. Třeba se s novou kamarádkou bude opravdu učit. „No tak dobře... a kde je vůbec Jana?“

„Ve sklepě. Budeme ještě vymýšlet song na Leinu svatbu, dokud pro Janu neprijedou.“

Zatímco mluvila, vylovila ze spíže pytlík chipsů a dvě lahve vody.

„Zavezeš mě zítra do zahradnictví a na hřbitov, Emmo?“ zeptala se jí matka. Měla sice sama také řidičský průkaz, ale už tři roky nejezdila. Hrající si dítě tehdy vyběhlo mezi zaparkovanými auty přímo před její vůz. Stačila sice zabrzdit a nic se naštěstí nestalo, ale od té doby už nikdy nesedla za volant.

„Jasně, babi!“ zazářila Emma. „A kdybys potřebovala ještě někam jinam, kdykoliv tě odvezu.“

„Výborně! Je dobře, že už máš řidičák,“ řekla matka s viditelným potěšením a já jen doufala, že se její dobrá nálada po zítřejší jízdě nepromění v panické ataky.

Emma znovu zmizela ve sklepě.

Matka se také rozloučila. *Jak jenom ji předtím mohlo napadnout, že by Jo mohl být pro mě vhodný partner?*

Vyklidila jsem myčku a zrovna jsem se chystala odejít do ložnice, abych se v posteli podívala na pokračování *Černé listiny* s vynikajícím Jamesem Spaderem, když jsem zvenku zaslechla klakson. Copak? Kdo to může v tuhle dobu být?

Vyšla jsem na chodbu, otevřela přední dveře a vyhlédla ven. Vepředu na ulici stálo pod pouliční lampou červené auto. Zahlédla jsem jen obrys muže sedícího za volantem.

„To je jenom můj táta,“ uslyšela jsem nějaký hlas. Otočila jsem se. Vedle Emmy stála plavovlasá dívka, provokativně nakrátko ostříhaná, a spěšně vklouzla do šedých tenisek a černého kabátu. Byla skoro o hlavu vyšší než Emma, hubená a neohrabaná jako hříbě.

„Ahoj, Jano. Já jsem Emmina máma.“

„Dobrý den, paní Reiterová. A děkuji, že mě tu necháte o víkendů přespat.“ Rozhodně byla zdvořilá.

„V pohodě. Jsem přece ráda, že se budete pilně učit matiku,“ dodala jsem, aby bylo jasné, co od nich dvou o víkendů očekávám.

Emma za Janinými zády rozčileně obrátila oči v sloup a já jsem se držela, abych nepotřásla hlavou.

Další netrpělivé zatroubení. Má ten člověk nějaký problém? Musí přece vidět, že už stojíme v otevřených dveřích.

„Už musím jít. Ahoj, Emmo, na shledanou, paní Reiterová.“

„Ahoj, Jano,“ řekly jsme s Emmou současně.

Dívka zvedla pouzdro s baskytarou, pospíšila si k autu a rychle nastoupila. Hned nato odjeli.

„To byl Janin táta?“ zeptala jsem se. „Proč nezazvonil u dveří a nepředstavil se?“

„Nemám ponětí. Třeba někam spěchá?“ mínila Emma. A než jsem se jí mohla pořádně vyptat na Janiny rodiče, zmizela ve svém pokoji.

Nedokázala jsem se ani soustředit na seriál, natožpak usnout. Kvůli tomu článku v novinách se mé myšlenky pořád točily kolem Joa, přestože se to celé odehrálo už před tolika lety.

Jo slavil u rybníka s přáteli své jednadvacáté narozeniny. Vlastně jsem nebyla vůbec pozvaná. Jenomže Moni si zapoměla klíč od domu. Až moc nadšeně jsem toho využila a dojela na kole k rybníku, abych jí ho přivezla.

Když mi Jo vrazil do ruky lahev piva, prostě jsem tam zůstala. Do té doby ve mně ten pohledný tmavovlasý mladík viděl jen malou sestru své spolužačky Moniky. Přitom mi bylo už osmnáct a byla jsem do něho dlouho zamilovaná.

Toho večera mě Jo asi poprvé vnímal jako ženu. Možná to bylo kvůli šatům, které jsem si oblékla speciálně pro něho. Několik hodin jsme si povídali u táboráku. O hudbě, o našich snech a o tom, kolika způsoby můžete otevřít pivní lahev, když nemáte po ruce otvírák. Ostatní dříve nebo později odjeli domů nebo si zalezli do stanů, a on mi konečně vzal hlavu do dlaní a políbil mě. Dodnes jsem si ten okamžik pamatovala, jako by to bylo včera. Jeho měkké rty, jeho vlasy, které slabě voněly kouřem, jeho teplé ruce – a pocit, že svět se zastavil, zatímco my se dál otáčíme v nekonečném polibku.

„Pojď!“ zašeptal mi po chvíli do ucha a táhl mě za ruku ke svému autu. A tam jsme se na zadním sedadle jeho starého Opelu Caravan pomilovali.

Druhý den ráno se před ostatními choval, jako by se nic nestalo. Já bych přitom ze samé zamilovanosti nejraději vykřičela na celý svět: Jo se vyspal s Annou! Když jsem se loučila, jenom mi rychle zamával a pak se odvrátil.

Několik následujících dní jsem nevycházela z domu ze strachu, že zmeškám jeho telefonát. Ale on se neozval. Třetí

den jsem konečně zašla do hospody, kam Jo pravidelně chodíval s kamarády. A tam jsem se dozvěděla, že to ráno odjel do Hamburku. Na podzim tam začne studovat a do té doby si bude vydělávat jako číšník. Odjel do Hamburku? Proč mi to u táboráku neřekl? Celá sklíčená jsem šla domů a matce jsem namluvila, že mám zkažený žaludek, aby se neptala, co mi je.

Celé týdny jsem doufala, že se pro jeho chování najde nějaké věrohodné vysvětlení. Že mi ještě zavolá nebo třeba napíše. Omyl. Od té doby jsme se už nikdy neviděli, když nepočítám jeho fotky v různých časopisech, které o něm informovaly. Chvíli mi trvalo, než jsem se otřepala z nešťastné lásky, kterou jsem nechtěla dávat najevo, aby se o tom trapném odmítnutí nikdo nedozvěděl. Všechno jsem řekla jen Iloně. A ta tehdy dělala, co mohla, aby mě přivedla na jiné myšlenky. A nakonec jsem potkala Haralda a od té doby už pro mě Jo nehrál žádnou roli.

Přesto ve mně celou tu dobu pořád ještě dřímala nejasná touha, které jsem sama nerozuměla. Copak je pravda, že se na první lásku nedá doopravdy zapomenout? *The First Cut Is The Deepest*, zpíval před mnoha lety Cat Stevens. Měl pravdu? Nebo to bylo proto, že jsem nikdy neměla příležitost říct Joovi, jak moc jsem do něho byla zamilovaná? *Jsi hloupá, Anno Reiterová! Je to přece tak dávno!* říkala jsem si a pevně jsem se rozhodla, že na něho už nevyplýtvám jedinou myšlenku.